

[Brosen.]

disse i dette Øjeblik har faaet Kendskab til. Statsministeren siger, at han fãndt det naturligt, at Partiformændene fik Adgang til ogsaa at kende Sagen set fra Højesterets-sagfører Teists Synspunkt. Men maa jeg spørge: Var det da ikke af Betydning for den anden Part, at Redaktør Waldemar Petersens Sagfører fik Lejlighed til at udarbejde et Skrift, der kunde ledsage det Skrift, som Statsministeren har sendt til Partiformændene? Jeg mener: enten — eller; enten maatte Sagen gaa sin Gang, eller ogsaa maatte man holde sig til det Løfte, der var afgivet, og dette synes jeg ikke man har gjort, saaledes som Sagen har udviklet sig.

Hvad mine Udtalelser om en Hædersgave til Sømænds efterladte angaar, fik jeg et mærkeligt Svar fra den højtærede Statsminister, idet han straks drejede Sagen om i en anden Gade og spurgte, om jeg ikke kunde medvirke til bedre Arbejdstidsforhold for Sømændene, det satte de temmelig sikkert mere Pris paa. Jeg skal dertil sige, at dette sidste har jeg ikke noget med at gøre, og jeg henviser herom for øvrigt til, hvad en af Statsministerens egne Ministre, Handelsministeren, fandt Anledning til at sige i sin Tale i Gaar: at han fandt Tiden nu højest ubelejlig til netop at tage Spørgsmaalet om bedre Arbejdstidsforhold op. Men jeg har, som sagt, ikke noget med det Spørgsmaal at gøre, jeg holder mig til, hvad vi her navnlig har Indflydelse paa, og jeg har ment, at det i Lighed med, hvad der skete under sidste Krig, vilde være smukt af Rigsdagen, om den under visse Forudsætninger vilde give en saadan Gave, naar Ulykken rammer en Sømandsfamilie. Det er Spørgsmaalet i al sin Enkelhed, og alt det andet er kun Udenomssnak. I øvrigt er jeg naturligvis taknemmelig for den Udtalelse, Handelsministeren fremsatte, og hvoraf det fremgik, at han havde Sympati for det Spørgsmaal, jeg havde rejst.

Den højtærede Socialminister opholdt sig ikke ret længe ved den store Arbejds-løshed; han talte i det hele taget ikke ret længe. Men jeg fik i alt Fald ud af hans Udtalelser, at han vilde vise, at det kunde være værre, og at det havde været værre. De mægtige og stadig stigende Udgiftstal paa Socialministeriets Budget er et Vidnesbyrd om, at de Veje, man hidtil er slaaet ind paa, ikke fører til Sagens Løsning. Jeg læste for nogen Tid siden med stor Interesse et Interview angaaende hele Arbejds-løshedsspørgsmaalet med den Mand, der er

Konsulent i Socialministeriet, Kontorchef Jørgen Dich. Han har været i Norge, og jeg synes, det kan have sin Interesse at se, hvad han har udtalt til et norsk Blad; det stod at læse i „Dagbladet“ for nogle Dage siden. Han siger til Journalisten, der spørger, om vi kan faa alle i Arbejde:

„Ja, hvorfor ikke? Tidligere var der ikke megen Arbejdsløshed i U. S. A. f. Eks. Jeg mener, man kan beskæftige de arbejdsløse i Produktion af de Varer, som gaar ind i øget normalt Forbrug.“ Det er ganske interessant at lægge Mærke til, at naar Konsulenten kommer til Norge, er han egentlig, efter sine Udtalelser her at dømme, i Stand til at løse hele Arbejds-løshedspøblemet. Det kunde da være interessant at høre, om Kontorchef Dich — som jo ogsaa for en Tid siden udgav et Værk om hele Spørgsmaalet — har forhandlet med sin Chef, Socialministeren; naar vi har en Arbejdsløshed, der nu er oppe paa ca. 100 000, var der virkelig Grund til, hvis Hr. Dich har Midler til at afskaffe Arbejds-løsheden, at faa at vide, hvad det er for Midler, og det kan vi jo her kun faa at vide gennem Socialministeren.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — det finder jeg Anledning til at gøre en Bemærkning om i denne Forbindelse — kom ind paa en Omtale af den Overenskomst, der er bragt i Stand mellem Arbejdere og Arbejdsgivere for kort Tid siden, og hvoraf Resultatet jo bliver en Lønstigning over hele Linien. Hvorledes dette nu i det hele taget vil virke, skal jeg afholde mig fra at komme med Udtalelser om, det vil Tiden jo vise. Men det kan maaske have sin Interesse at se, hvad en Mand som Professor i Nationaløkonomi, Dr. polit. Jørgen Peder-sen siger om hele dette Spørgsmaal. Han skriver i en Artikel med Overskriften „Glæde i Danmark“ følgende i „Berlingske Tidende“:

„Men hvorledes rimer Lønforhøjelser, det er Uddeling af flere Penge til Folk, med Kreditindskrænkning, Renteforhøjelse, Valutarationering og stigende Arbejdsløshed? Kan Resultatet blive andet end endnu større Arbejdsløshed?“

Han skriver et andet Sted:

„For den, som bliver arbejdsløs som Følge af Lønstigningen, er en aldrig saa høj Timeløn uden Betydning; for 0 Timer Gange en hvilken som helst Timeløn giver dog stadig 0.“

Ja, deri har han jo Ret, og derfor synes jeg, at man skulde vente med at udtale sig om denne Overenskomst, indtil man ser, hvilke